

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupeného advokátkou JUDr. Milenou Novákovou, se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích,** se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 1. 2011, č. j. 10 Af 85/2010 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] U žalobce (dále jen „stěžovatel“), který provozuje autobazar a opravy motorových vozidel, zahájil Finanční úřad v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně“) dne 17. 9. 2007 kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2003, 2004 a 2006, následně pak dne 3. 6. 2008 u něj byla zahájena daňová kontrola za rok 2007. Během daňových kontrol byl vyzýván k prokázání celé řady skutečností. Dne 31. 3. 2009 s ním byly projednány závěry týkající se kontrolního nálezu za roky 2004 a 2006, zejména nejasnosti ohledně daňové evidence vozidel dovážených z Itálie a náhradních dílů, prokázání cestovních náhrad, kursových rozdílů a výdajů za služby mobilních operátorů i správnosti vykázaných příjmů. Výsledkem daňové kontroly byla zpráva o daňové kontrole za roky 2004 a 2006 projednaná se stěžovatelem dne 20. 8. 2009. V ní správce daně

vyjmenoval všechny zjištěné nejasnosti, včetně nejasností ohledně vozidel, která stěžovatel prodal, ale neuvedl do daňové evidence, a vysvětlil, proč nepovažoval za nutný výslech stěžovatelem navrhovaných svědků. Po provedené daňové kontrole stanovil daň za roky 2004 a 2006 podle pomůcek, protože se stěžovateli nepodařilo prokázat správnost údajů vykázaných v daňovém přiznání, tedy daňovou ztrátu, a neprokázal skutečnosti, k jejichž prokázání byl vyzván. K obdobným závěrům dospěla i daňová kontrola za rok 2007, jak plyne ze zprávy o daňové kontrole, která byla se stěžovatelem projednána také 20. 8. 2009.

[2.] Správce daně následně vydal dodatečný platební výměr ze dne 24. 11. 2009, č. j. 241984/09/077910303559, kterým stěžovateli doměřil daň z příjmů fyzických osob za rok 2004 ve výši 213 155 Kč; dále dodatečný platební výměr ze dne 24. 11. 2009, č. j. 249600/09/077910303559, kterým stěžovateli doměřil daň z příjmů fyzických osob za rok 2006 ve výši 369 314 Kč; a konečně dodatečný platební výměr ze dne 24. 11. 2009, č. j. 249546/09/077910303559, kterým stěžovateli doměřil daň z příjmů fyzických osob za rok 2007 ve výši 48 282 Kč.

[3.] Proti všem těmto platebním výměrům podal stěžovatel odvolání, v němž namítl, že mu nebylo zřejmé, co vlastně porušil, protože ve zprávě o daňové kontrole správce daně uvedl pouze některá svá zjištění, ale zpráva neobsahovala všechny zákonné náležitosti, zejména neuváděla ustanovení, která měl stěžovatel porušit. Vytýkal správci daně, že se nedotázal jeho zaniklé banky na výpisy z účtu za dané období a že neprovedl výslechy navrhovaných svědků a namísto toho provedl výslechy jiných svědků formou místních šetření, o nichž stěžovatele neuvědomil. Brojil i proti neuznání výdajů za nákup vozidel v Itálii a výdajů na materiál a nákup náhradních dílů neuznaných proto, že nevedl evidenci zásob, dále proti neuznání cestovních výdajů, které právě mohly být doloženy výslechy jím navrhovaných svědků, kteří mu pomáhali s dovozem aut, a také proti neuznání nákladů na telefon a údajnému neprokázání vložení vlastních prostředků, které získal od svého otce, jehož výslech také navrhoval. Konečně brojil i proti tomu, že daň byla podle pomůcek vypočtena „z naprosto nesmyslného základu daně“, kterého on sám nemohl nikdy dosáhnout. Tvrdil proto, že jde o cílenou likvidaci jeho podnikání. Během odvolacího řízení provedl správce daně výslechy několika svědků, zčásti navrhovaných stěžovatelem, naopak neprovedl výslechy svědků, kteří měli prokázat stěžovatelovy pracovní cesty a získání prostředků vložených následně do podnikání.

[4.] Stěžovatelovo odvolání zamítlo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 14. 7. 2010, č. j. 3227/10-1100. V něm označilo zprávu o daňové kontrole, z níž je mimo jiné zjevné, které své povinnosti stěžovatel porušil, za souladnou s tehdy platným zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), a s požadavky judikatury zdejšího soudu. Výslech dalších svědků navrhovaných stěžovatelem označil i žalovaný za zbytečný, neboť i z již provedených výslechů svědků, zčásti navržených stěžovatelem, bylo zjevné, že stěžovatel v některých případech dodatečně snížil ve své daňové evidenci kupní cenu prodaných vozidel oproti ceně, kterou mu podle kupních smluv uhradili svědci. Těmito řádnými výslechy v rámci odvolacího řízení přitom správce daně napravil své původní pochybení, kdy dva z těchto svědků, O. Š.a O. N., vyslechl během vyhledávací činnosti v rámci místních šetření. Žalovaný se ztotožnil se správcem daně v tom, že stěžovatel neprokázal výši výdajů vynaložených na pořízení aut z Itálie, neboť jednotná celní deklarace prokazuje pouze jejich dovoz, nikoli uhrazenou kupní cenu. Stejně tak stěžovatel neodstranil pochybnosti ohledně nesrovnalostí ve svých výdajích na nákup náhradních dílů, které kupoval i pro

typy automobilů, které podle evidence vůbec neměl na skladě. Co se týče výdajů na pracovní cesty, svědci, které stěžovatel k jejich prokázání opožděně navrhl, by mohli prokázat jen fakt, že stěžovatel tyto cesty uskutečnil, o čemž však správce daně nepochyboval, sotva by však mohli prokázat konkrétní výši nákladů na ně. Stěžovatel také neprokázal, jaká část jeho výdajů za služby telefonních operátorů byla výdaji za pracovní, nikoli soukromé hovory. Navrhovanou výpověď stěžovatelova otce ohledně půjčky stěžovateli označil žalovaný za nadbytečnou, mimo jiné proto, že ji stěžovatel navrhl až půl roku poté, co správce daně zapochyboval o původu jeho osobních vkladů do podnikání, když sám stěžovatel byl již několik let trvale ve ztrátě. Dále žalovaný rekapituloval stěžovatelovy nezdaněné příjmy a popsal způsob, jak za použití pomůcek vypočítal rentabilitu jeho příjmů pro určení základu daně; ostatně stěžovatel proti použité metodě stanovení základu daně původně ani neprotestoval. Jako nevěrohodné pak odmítl stěžovatelovo tvrzení o výrazném poklesu příjmů v druhé polovině roku 2006, stejně jako jeho obecné námitky proti údajnému opominutí některých důkazních prostředků. Uzavřel, že stěžovatel nesplnil své zákonné povinnosti při dokazování jím uváděných skutečností, a bylo proto namístě, že správce daně stanovil daň podle pomůcek, přičemž jako pomůcky využil údaje o příjmech z jeho daňové evidence, zjištěné údaje o příjmech z jeho podnikatelské činnosti, které do daňové evidence nezahrnul, a údaje o rentabilitě příjmů srovnatelného daňového subjektu, a daňovou povinnost stanovil s využitím § 7 odst. 9 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, přičemž podle § 46 odst. 3 daňového řádu přihlédl i k výhodám pro stěžovatele.

[5.] Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu opřenou o výtku a že daňová kontrola trvala téměř tři léta, a správce daně přesto neprovedl jím navrhované důkazy, že výsledná zpráva o daňové kontrole neobsahovala konkrétní výtky týkající se stěžovatelem porušených zákonných povinností. Vytkl také správci daně, že nejprve některé jím navržené svědky vyslechl formou místního šetření a až poté opětovným výslechem za přítomnosti stěžovatelova zástupce, což mělo vliv na jejich výpovědi. Navíc byly tyto výslechy prováděny až poté, co podal odvolání, aniž by o tom správce daně žalovaného zpravil, přitom správce daně nemůže pokračovat v daňové kontrole poté, co vyměřil daň podle pomůcek. Stejně tak nemohl správce daně až v květnu 2010 doplňovat a upřesňovat úřední záznam, na jehož základě byla dodatečně vyměřena daň, když samotné dodatečné platební výměry byly vydány již v listopadu 2009. Na nesprávnost toho, v jaké výši mu byla daň vyměřena, tak mohl reagovat až v odvolacím řízení, na což bylo reagováno až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, takže neměl možnost se k přijatým závěrům vyjádřit.

[6.] Krajský soud jeho žalobu zamítl, a to rozsudkem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 10 Af 85/2010 - 36. Připomněl, že i v rámci odvolacího řízení lze provedené dokazování doplňovat a odstraňovat jeho vady, takže bylo v pořádku, že správce daně během odvolacího řízení doplnil úřední záznam o stanovení daně podle pomůcek. Stěžovatel byl následně s tímto doplněním seznámen a byla mu zachována všechna práva podle § 16 odst. 4 daňového řádu a nebyla nijak porušena zásada dvojinstančnosti, protože doplněný úřední záznam nebyl postaven na nových skutkových zjištěních, pouze na rozvedení údajů již předtím v úředním záznamu uvedených. Krajský soud se ztotožnil i s tím, že nebylo možno vyměřit stěžovateli daň dokazováním a že pomůcky byly zvoleny vhodně, když správce daně zvolil vhodný srovnatelný daňový subjekt. Žádné pochybení neshledal ani v provedení nových výslechů svědků v rámci odvolacího řízení, neboť i v jeho rámci může dokazování provádět odvolací orgán, a to buď sám nebo

prostřednictvím prvostupňového správce daně. Bylo také namístě, že byl proveden řádně a za přítomnosti stěžovatele výslech svědků, u nichž předtím správce daně provedl pouze namátkové šetření. Tyto výslechy ovšem neprokázaly správnost údajů o stěžovatelových příjmech tak, jak byly uvedeny v daňové evidenci. Za nepřezkoumatelnou označil krajský soud stěžovatelovu výhradu nesprávné výše dodatečně doměřené daně, neboť stěžovatel ani neuvedl, jaká by podle něj byla správná výše daně a v čem spatřuje nesprávnost jejího vyměření.

II. Obsah kasační stížnosti

[7.] Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), když namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

[8.] Stěžovatel v kasační stížnosti opět vytýká správci daně, že provedl během odvolacího řízení výslechy svědků, aniž by o tom uvědomil žalovaného. Tím se ovšem stírá rozdíl mezi prvostupňovým řízením a řízením odvolacím. Ustanovení § 50 daňového řádu takový postup podle stěžovatele nepřipouští, neboť nelze po prvostupňovém rozhodnutí ještě pokračovat v daňové kontrole, což nebylo vyvráceno ani usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. 8 Afs 76/2007. Na obsah takto provedených výpovědí svědků mělo navíc vliv i to, že již předtím byli vyslechnuti v rámci místních šetření a správce daně se dovolával jejich tvrzení učiněných v rámci těchto místních šetření a odmítal zapisovat ty obsahy výpovědí, které nekorespondovaly s jeho předchozími závěry, a k nápravě došlo až po konfliktu stěžovatelova zástupce se správcem daně. Poté, co správce daně tyto výslechy vyhodnotil, doplnil a upřesnil záznam, na jehož základě byly ovšem již 24. 11. 2009 vydány platební výměry, takže výpočet daně byl znám až půl roku po jejich vydání. Stěžovatel byl sice s tímto doplněným úředním záznamem seznámen a vyjádřil se k němu, to však již nemělo žádný smysl, neboť obsah jeho vyjádření byl hodnocen až v rozhodnutí o odvolání, proti němuž neměl již žádnou obranu.

[9.] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10.] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítá stěžovatelovu výtku, že správce daně neměl po přijetí odvolání sám doplňovat důkazy a oponuje hospodárností a délkou daňového řízení. Nesouhlasí ani s tím, že by provedené dokazování bylo pokračováním daňové kontroly. Tyto výslechy byly provedeny až po jejím ukončení, již v rámci odvolacího řízení, pouze nebyly v rozporu se závěry daňové kontroly. Nešlo ani o opakovanou daňovou kontrolu, nýbrž o doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení, a to i v reakci na související rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 3. 2010, č. j. 10 Af 1/2010 - 41, který se týkal dodatečného vyměření daně stěžovateli za rok 2005. Za irelevantní označuje stěžovatelovy námitky k jednotlivým výdajům, neboť tyto věrohodně neprokázané výdaje se nemohly stát v daňovém řízení platným důkazem.

Stěžovatelova výtka nesprávné výše doměření daně je pak neurčitá. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[12.] Stěžovatel uplatňuje jedinou komplexní stížní námitku, když brojí proti postupu správce daně poté, co podal odvolání. Svým postupem chtěl podle něj správce daně napravit svá původní procesní pochybení, učinil to však způsobem, který daňový řád nepřipouští. Tato původní pochybení vidí stěžovatel v tom, že ještě v rámci vyhledávací činnosti provedl správce daně namátková místní šetření, při nichž ověřoval u některých stěžovatelových odběratelů, zda i jejich vyhotovení kupních smluv na automobily byla přepsána na nižší částky, jako tomu bylo u vyhotovení, která měl v evidenci stěžovatel. Z místních šetření, při nichž mu odběratelé tyto smlouvy předkládali, zjistil, že v nich zůstaly původní, tedy vyšší částky kupních cen. Z těchto zjištění vycházel i ve zprávách o daňové kontrole, na jejichž základě vydal 24. 11. 2009 trojici dodatečných platebních výměrů napadených následně odvoláním. Teprve po jeho podání provedl správce daně v březnu 2010 několik výslechů svědků zčásti navrhovaných již původně stěžovatelem, který jejich neprovedení kritizoval i v odvolání. Na tomto základě vydal správce daně 26. 5. 2010 úřední záznam, jímž doplnil a upřesnil předchozí úřední záznamy o stanovení daně za použití pomůcek, a teprve na tomto základě rozhodl v červenci 2010 žalovaný o odvolání.

[13.] Stěžovatel s tímto postupem nesouhlasí a spatřuje v něm porušení svých procesních práv. Nejvyšší správní soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje. Se stěžovatelem se lze ztotožnit pouze v tom, že by správce daně pochybil, pokud by o stanovení daně podle pomůcek rozhodl právě na základě informací získaných tím, že si ověřoval skutečně zaplacené kupní ceny u stěžovatelových zákazníků formou místních šetření, a nikoli formou jejich svědeckých výpovědí. Zdejší soud například ve svém rozsudku ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. 1 Afs 29/2009 (publ. na www.nssoud.cz), či ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. 2 Afs 194/2006 (publ. pod č. 1886/2009 Sb. NSS), kritizoval praxi, kdy namísto svědeckých výpovědí za přítomnosti daňového subjektu jsou osoby dotazovány na rozhodné skutečnosti například formou místních šetření bez účasti daňového subjektu. V daném případě však jednak nebyly tyto důkazy zdaleka jedinými, či stěžejními důkazy o neprůkaznosti stěžovatelovy daňové evidence a jednak v rámci odvolacího řízení byly tyto osoby řádně vyslechnuty jako svědci. V takovém postupu pak Nejvyšší správní soud vadu řízení nespatřuje, ani když byl proveden až poté, co stěžovatel podal odvolání.

[14.] Je pravdou, že z daňového řádu se správci daně, který obdržel odvolání proti svým dodatečným platebním výměrům, nabízejí v zásadě dva postupy: buď odvolání v plném rozsahu vyhovět v rámci autoremedury podle § 49 odst. 1 daňového řádu, nebo postoupit odvolání spolu s daňovým spisem odvolacímu orgánu podle jeho § 49 odst. 4. Skutečnost, že i po stanovení daně podle pomůcek se nabízejí oba tyto postupy, potvrdil rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007 (publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS): „*Vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, odstraní správce daně prvního stupně autoremedurou (§ 49 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) nebo odvolací orgán postupem podle § 50 odst. 3*

tohoto zákona. Postup podle § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků se uplatní jak v řízení o odvolání proti dani stanovené dokazováním (§ 50 odst. 6 citovaného zákona), tak v řízení o odvolání proti dani stanovené podle pomůcek (§ 50 odst. 5 tohoto zákona). V odvolacím řízení je přípustná i změna způsobu stanovení daně.“

[15.] I po podání odvolání tedy může správce daně provádět dokazování, a to buď v rámci autoremedury nebo podle § 50 odst. 3 daňového řádu na příkaz odvolacího orgánu, pokud se odvolací orgán nerozhodne doplnit dokazování sám. V nyní posuzovaném případě nepoužil správce daně žádnou z těchto variant, ale rozhodl se doplnit dokazování iniciativně sám, ovšem nikoli pro účely autoremedury, ale pro účely odvolacího řízení vedeného žalovaným. Stěžovatel sice v takovém postupu vidí dotčení svých procesních práv, zdejší soud však žádné takové dotčení nespatřuje.

[16.] Nešlo totiž o opakování či pokračování daňové kontroly (zakázané například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, sp. zn. 2 Afs 31/2005, publ. pod č. 868/2006 Sb. NSS), jak namítal stěžovatel, neboť daňová kontrola již byla ukončena. Šlo pouze o úkon činěný již v rámci odvolacího řízení, jehož smyslem bylo podpořit důkazy prokazující nezbytnost stanovení daně stěžovateli za použití pomůcek. Není přitom úkolem zdejšího soudu spekulovat nad tím, zda by k prokázání této nezbytnosti nedostačovaly již důkazy, které byly v daňovém spise obsaženy, tedy zda již všechna ostatní pochybení, jež byla stěžovateli řádným dokazováním prokázána, nebyla dostatečná k jasnému závěru odvolacího orgánu, že u stěžovatele nebylo možno daň stanovit dokazováním a bylo třeba přistoupit k jejímu stanovení podle pomůcek.

[17.] Dokazování v rámci řízení o odvolání přitom může, jak bylo vyřčeno ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 Afs 15/2007, provádět jak odvolací orgán, tak prvostupňový správce daně, pokud při tom samozřejmě šetří procesní práva daňového subjektu.

[18.] Ta v nyní posuzovaném případě šetřena byla, neboť stěžovatel se mohl účastnit všech prováděných výslechů jím navrhovaných svědků a uplatnit v nich svá procesní práva, což zjevně činil, když např. úspěšně protestoval proti tomu, že některá vyjádření svědků nechtěl správce daně protokolovat. Tyto své námitky uplatnil ve vhodném okamžiku, tedy ještě při protokolaci, díky čemuž bylo výsledné znění protokolů takové, že s nimi mohl svým podpisem vyjádřit souhlas; není tedy zjevné, proč i v kasační stížnosti opakuje kritiku, kterou v podobě protokolů zohlednil již správce daně. Následně byl stěžovatel také seznámen s doplněním úředního záznamu ze dne 26. 5. 2010 a mohl se k tomuto úřednímu záznamu vyjádřit. S jeho vyjádřením se poté vypořádal i žalovaný. Stěžovatel sice dodává, že proti tomuto hodnocení obsaženému v odvolání již neměl obranu, to však není pravda. Jednak mohl stěžovatel toto hodnocení následně kritizovat v žalobě ke krajskému soudu a jednak pokud by byl úřední záznam doplněn ještě před vydáním dodatečných platebních výměrů, mohl by jej sice stěžovatel kritizovat v následném odvolání, ovšem zdejší soud nevidí, v čem stěžovatele procesně poškozuje, že se ke konečné verzi úředního záznamu nemohl vyjádřit hned v odvolání, ale až následně v dalším vyjádření, když jak s odvoláním, tak s tímto vyjádřením se nakonec musel vypořádat a vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání. Toto procesní poškození sotva mohlo tkvět v tom, že, jak stěžovatel uvádí, byl výpočet daně znám až půl roku po vydání dodatečných platebních výměrů. Ve skutečnosti byl znám před jejich vydáním a nové důkazy jen potvrzovaly a upřesňovaly zjištění učiněná již předtím v rámci daňové kontroly. Stěžovatel sice vytýká správci daně, že ono dokazování po podání odvolání

prováděl bez vědomí žalovaného, ale za situace, kdy žalovaný sám toto dokazování následně, i poté v rámci soudního přezkumu, akceptoval, a dokonce obhajoval, není tato stěžovatelova obhajoba zájmů žalovaného namístě.

[19.] Lze tak uzavřít, že správce daně svým postupem jednak napravil svá možná pochybení v dokazování při původní daňové kontrole, nadto vyslechl další svědky navrhované samotným stěžovatelem a učinil tak způsobem nejvhodnějším z hlediska hospodárnosti a délky řízení, na niž si předtím stěžoval i sám stěžovatel a jež by byla ještě prodloužena, kdyby správce daně nejprve poslal celý spis žalovanému, ten by mu jej případně vrátil k doplnění dokazování, to by teprve potom správce daně provedl a pak by spis znovu putoval k žalovanému ke konečnému rozhodnutí o odvolání. Jinak řečeno, postup, který správce daně zvolil, nijak nepoškodil stěžovatele v jeho procesních právech, a naopak patrně zkrátil délku odvolacího řízení, takže z hlediska ekonomie řízení bylo správcem daně zvolené řešení vhodnější a z hlediska stěžovatelova procesního komfortu stejně vhodně jako jakékoli jiné řešení předpokládané daňovým řádem. Stěžovatelova námitka je proto nedůvodná a kasační stížnost o ni opřenou je namístě zamítnout jako nedůvodnou.

V. Závěr

[20.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu